

Néhány gondolat a gondok mellé

Itt van az ősz, hóharmat tarolja le a virágokat, a leveleket a fákról. Október a levert forradalmak, népünk szenvedéseinek az ideje is. Alattomosan kígyózik körülöttünk a gazdasági válság, melynek méreteit és a mi kis életünkre való hatásait még nem is látjuk pontosan.

Gondok, bajok, válságok részei az életünknek. Krisztus nem ígérte, hogy aki utána akar menni, annak csupa napfény lesz az élete, és virágesőben járhat majd az angyalok által elént terített bársonyszőnyegen. Nem: Ő azt mondta, hogy: „Ki utánam akar jönni, vegye vállára a keresztet, és úgy kövessen engem!”

Felmerül a kérdés, és sokan nekem is szegezik, hogy egy kereszténynek mi a teendője válság idején.

Arra gondoltam, hogy a Szent Család példáján keresztül fogalmazzunk meg a magunk számára egy stratégiát. Nézzük meg, ők hogyan viselkedtek válság idején, és kövessük őket alázattal:

Ismerős a történet: a 12 éves kis Jézussal szülei felmennek Jeruzsálembe. Az ünnep végén elindulnak hazafelé, és egy idő után észreveszik, hogy nincs velük a gyermek. Szörnyű percek lehetnek ezek:

Három fontos szabályra hívnám fel a figyelmeteket:

1. A Szent Család nem esik pánikba: Abban az időben a közbiztonság nem a mai volt. Bármi megtörténhetett! Látták ők már a gyermekgyilkos Heródes kegyetlenségét is. A Szent Család uralkodik magán: szépen szisztematikusan elkezdik keresni az Isten által rájuk bízott gyermeket. Három nap hosszú idő, és mégis, amikor megtalálják, Mária csak ennyit mond: „Nézd: atyád és én aggódva kerestünk, miért tetted ezt ve-

lünk? Döbbenetes önuralom, nem kerül elő nadrágszíj, nincsenek idegösszeomlások, nagy jelenetek, sírógörcsök. Csodálom ezt az önuralmat, melyet a kemény három nap után siker koronáz.

Simon András: Örök küzdelem

2. Nem dobják be a törülközőt fásult rezignáltsággal, nem ülnek le, és fatalista módon, nem mondják azt, hogy ha akarja, majd az Úr visszahozza a gyermeket. Nem mondják azt, hogy Isten adta, és Isten elvette, hanem minden erejüket megfeszítve próbálják megoldani ezt a váratlan komoly feladatot, mellyel szembekerültek. Isten rájuk bízta szent Fiát, és ők a maguk kis emberi eszközeikkel sikeresen próbálják megoldani a feladatot. 1-2 nap után sem adják fel a keresést, tudják, hogy Isten lehetetlen dolgokat nem bíz az emberre. Végérvényesen nem mehet zsákutcába az élet! És nekik lesz igazuk, megtalálják és átölelhetik drága kincsüket, a földre szállt élő szeretetet.

3. Összezárnak. Nem esnek egymás torkának, és nem kezdik firtatni, ki mennyire felelős a kialakult helyzetért. Persze, hogy mondhatta volna Mária: Te vagy a férfi, miért nem ügyelsz ránk? És József is kitörhetett volna: Hát nem rád bízta a Jóisten a gyermeket, te

beszéltél az anyállal, te vagy az anya! Mindkettőjüknek igaza lehetett volna, de most nem az igazságot kell keresni, hanem a földre szállt szeretetet, az Istenembert.

„Atyád és én aggódva kerestünk” – mondja Mária. Együtt, felelősen próbálják elhárítani az életük ellen irányuló csapást. Ők tudják, hogy nem egymásban kell keresniük a hibát. A baj ott van, és egyformán sújtja mindkettőjüket, ezért minden erejüket latba vetve összefognak, és együtt oldják meg a feladatot.

Kedves Testvérek, a létért küzdeni kell, az erdőben a kis őzike a létével fizet, ha a rejtőzködés, menekülés, életben maradás feladatait nem tudja megoldani a farkasok között. Számára nem kérdés, hogy van-e kedve szaladni, csendben, figyelmesen táplálkozni. Neki ott nincsenek jogai, csak lehetőségei. Ha él velük, életben marad. A feladat megoldása okosabbá, ügyesebbé, erősebbé teszi. Mindennapi küzdelmei által nő fel, hogy nagy és szép legyen.

Az emberek világa is hasonló! Mi is dzsungelben élünk! Az ördög ordító oroszlánként vesz körül, és keresi, kit nyelhet el. A létünkért küzdünk. Ha megtanulunk szépen beszélni, önmagunkon uralkodni, nehéz helyzetekben kitartani, éles szemmel meglátni a veszélyt, a lehetőségeket, és villámgyorsan, pontosan reagálni, akkor életünk itt a földön kiteljesedik. Amint Mária felvállalta a feladatot, és annak becsületese elvégzése által felnőtt a mennynek királyné asszonya címhez, mi is felnőhetünk ahhoz, hogy Istennel egy asztalhoz üljünk. Kitartó, kemény munkával megtalálhatjuk a holnapba vezető utat.

(Böjte Csaba testvér levele nyomán)

Az igazság munkatársai legyetek!

Sajtóapostolok VII. országos találkozója Mohácson október 10–12. között

A találkozó résztvevőit festői környezetben, a Duna partján, a Pécsi egyházmegye által fenntartott Szent János nevű elegáns hotelban helyezték el a szervezők. Köszönet érte!

Törzstagok, mint én is, kedves ismerősökként üdvözlöttük egymást, felidéztek a kezdeti nehézségeket és a nagy lelkesedést, amely átsegített a kisebb-nagyobb problémákon. Beszélgettünk sajtótermékeink alakulásáról. Mint minden alkalommal, most is sokat tanultunk egymástól, és persze a jól felkészült előadóinktól. A Szent Mihály-templomban tartott szentmisék hozzájárultak lelki töltekezésünkhöz.

Az első estén Mayer Mihály püspök atya köszöntött és látott el minket sok hasznos útravalóval. Másnap a magyarországi kereszténység kialakulásától a pécsi püspökség megalapításáig kalauzolt végig Fedeles Tamás, a Pécsi Tudományegyetem tanára, majd Kikindai András, az Egyháztörténeti Bizottság tagja az egyházmegye szakrális építészeti elemeivel ismertetett meg gyönyörű képek segítségével.

Sümegei József atya az egyházmegye területén a XX. század második felében elszenvedett lelki és fizikai rombolásokat, majd a felépülést mutatta be. Kiemelte a legutóbbi idők eredményeit: új lelkiismereti mozgalmakat, irodalmi tevékenységet, lelki gyakorlatos házak és papi továbbképző kurzusok megjelenését, de nem titkolta el a problémákat sem. Ezek legégetőbbje a papi utánpótlás akadozása.

Ducson Árpád az egyházmegye legújabb kiadványait ismertette. A legfőbb büszkeségüket, az impozáns Pécsi egyházmegye történetét átlapozhattuk, és rendelhattunk belőle.

Garadnay Balázs atya félórás „mini-lelki gyakorlatot” tartott, amelyben felhívta a figyelmünket, milyen fontos eldönteni, mit engedünk be az életünkbe. A gonosz alattomosán és titkosan érkezik, ezért XXIII. János pápa reggeli imájával már felkelés előtt ha-

Fotó: Demény Anna

tározzuk el, hogy a jótetteket, a szerető tekintetet, a jó szót, az önuralmat és a humort engedjük be az előttünk álló napunkba.

A jelenlegi Szentatya kedvenc idézetét mi is a mottónknak választhatjuk: Legyetek „az igazság munkatársai”! (3Jn 8)

Mód Miklós atya a 12 km hosszú Somló hegyi biblikus zarándokutat ismertette. Juliusz Janusz pápai nuncius szentelte meg október elején a Biblia éve alkalmából elkészült „Jézus-ösvényt”, amely a Kolontáron felépített eredeti méretű betlehemi barlangtól a Somló tetején lévő „mennysországi” vezet. A zarándok- és hittanösvény további állomásai a szintén korhűen megépített názareti ház, benne ács-műhellyel, a lelki gyógyító központ és a biblikus kiállítás három devecseri helyszínen, a keresztút Borszöröcsökön és a feltámadt Jézus találkozásait megörökítő szoborcsoportokkal benépesített öröm útja a hegy oldalában, amely felvezet hazánk egyik legszebb pontjára, a Somló tetejére.

Néhány lelkes önkéntessel Miklós atyáék maguk építették ki az utat.

Nekünk, Veszprémieknek nem távolság ide eljutni, mindenkinek nagyon ajánlom!

Dévényi István a Heti Választól a jó honlap rejtelseibe vezetett be minket, mivel már egyre több egyházközség rendelkezik ezzel a fórummal is. Kiemelte azokat az elemeket, amelyeknek alkalmazásával a fiatalabb korosztály szeme is megakadhat honlapunkon.

Vasárnap a határon túli kollégáink beszámolóját hallgattuk eredményeikről és nehézségeikről, majd Mohács nevezetességeivel ismerkedtünk meg.

Az idén is meglátogatta rendezvényünket a Makúsz elnöke, Szikora József, aki az újságírószövetség elmúlt évi rendezvényeiről számolt be, és bátorított minket, amatőröket a további munkára.

Demény Anna

„Tetőtéri esték”

Tihanyban

november 21-én 17 órakor

Örökségünk, a természet

címmel Tardy János tart előadást.

„Jót s jól, ebben áll a nagy titok”

Anatole France: Rozscipók

Nemrég ajándékba kaptam a Vándorfény című kötetet, a keresztény világ legszebb elbeszéléseinek gyűjteményét.

Valóban a legnagyobbak: a francia Anatole France, Apollinaire, Gustave Flaubert, a svéd Selma Lagerlöf, a cseh Karel Čapek, a hazánkból jól ismert Gárdonyi Géza, Móra Ferenc, Babits Mihály, a székely Tamási Áron s az egészen más műfajú művek írói: Karinthy Frigyes, Krúdy Gyula és Dallos Sándor. Sokszínűségükben azonosak.

Legendás történeteikben, szinte krisztusi paraboláikban Isten világa villan fel, s vándorol a tisztaság, szépség fénye, egy szebb világ reménye, amire mindannyian vágyunk. Csak a legnagyobbak képesek rá, hogy a lelünk mélyén rejlő vágyakozásról fellebbentsék a fátylat, és erőt adjanak.

Ebből a csodálatos gyűjteményből választottam elsőnek Anatole France Rozscipók című művét. A szerző a XIX. és a XX. század fordulóján, a francia felvilágosodás korában élt Nobel-díjas költő és író.

Művében a messzi középkorba, a reneszánsz virágkorában élő gazdag Firenzébe kalauzol bennünket. Megrendítő soraival korának is üzen:

„Nyakló nélkül összeharácsolva szörnyű vagyont, míg szegénynek egy morzsát se vetsz: Eljön a nap, szörnyű tűz lángja emészt, s majd gyűszűnyi vízért esdekelsz” – Az ostobán vezetett hajó epigrammája.

Következzék hát a történet rövid, szerkesztett változata:

Ebben az időben Niccolo Nerli bankár napestig számokat írt a tábláscskákra. Pénzt kölcsönzött a császárnak és a pápának. Merész volt, és bizalmatlan. Nagy vagyont halmozott fel, és sok embert fosztott ki. Nem törődött a szegényekkel, sem azokkal, akiket az éppen hatalmon levők száműzésre ítélték. Mindezzel kivívta a városi előjárók megbecsülését.

Egy téli délután palotájába hazatérve kapuja előtt félmeztelen koldusok vették körül, tenyerüket nyújtva feléje. Durva szavakkal kergette el őket. De az éhező koldusok körülfogták, és elszántan, panaszos hangon kenyeret kértek tőle.

Már éppen kövekkel akarta meghajigálni a tolakodókat, amikor észrevette egyik szolgáját, aki a cselédség számára süített rozscipókkal teli kosarat hozott. Jelt adott a szolgának, és két kézzel markolva dobálta a cipókat a szerencsétleneknek.

Aztán hazatérve lefeküdt, és elaludt. Álmában halottnak látta magát, és megpillantotta a „mindenek fényesége helyén” Szent Mihályt a testéből sugárzó mennyei fényben.

Az arkangyal igazságosztó kezében mérleggel annak serpenyőit rakta meg. A nehezebbikben ráismert az özvegyasszonyok elzalogosított ékszereire, a jogtalanul visszatartott tallérok sokaságára, a csalással szerzett ritka szép aranypénzekre.

Niccolo Nerli megértette, hogy eddigi életét mérlegeli az arkangyal. Hirtelen aggodalmakkal lett tele. „Messer Saint Michel – mondta –, ha az egyik serpenyőbe rakta nyereségeimet, tegye a másikba szép alapítványaimat:

a Santa Maria Novella építéséhez való hozzájárulásomat, meg a kórházat, melyet teljesen a magam pénzéből építettem.” „Ne féljen, Niccolo Nerli – felelte az arkangyal –, semmiről sem feledkeztem meg.” És a könnyebbik serpenyőbe tette a dómot meg a kórházat is, de a serpenyő egyáltalán nem szállott alább.

A bankárt nyugtalanság fogta el. „Messer Saint Michel – szólta újra –, biztos benne, hogy jó a mérlege?”

Szent Mihály mosolyogva válaszolta: „Ha nem is a firenzei uzsorások vagy velencei pénzváltók mérlegeinek mintájára készült a mennyei mérlegem, azért még nem pontatlan.”

„Hogyan lehet – sóhajtott a bankár egész sápadtan –, hogy a sok adományom nem nyom többet, mint egy madár tolla?”

„Amint látja – válaszolta az arkangyal –, eddigi bűnös cselekedeteinek súlya jóval többet nyom, mint jó cselekedeteinek könnyű terhe.” „Tehát a pokolba jutok? – nyögte a firenzei.” „Türelem, Niccolo, türelem – szólta újra az égi ítélő –, még nem végeztünk. Van még itt valami.” És Szent Mihály fogta azokat a rozscipókat, amelyeket a bankár az előző este vetett a szegényeknek. Beletette a jótettek serpenyőjébe, s a két szint tökéletesen egyenlő voltát mutatta. A bankár nem akart hinni a szemének.

„Látod, Niccolo! Nem vagy jó sem a mennyre, sem a pokolra. Menj, térj vissza Firenzébe, szaporítsd a cipókat, melyeket látsz a serpenyőmben. Menj!”

Niccolo felébredt álmából. Elhatározta, hogy megfogadja az arkangyal tanácsát. Életének hátralévő három esztendejében irgalmas volt a szerencsétlenekhez, és bőségesen osztott almizsnát.

Eddig a legenda. Úgy érzem, mint ha a történet napjainkban játszódna. Mottójának epigrammába foglalt mondatai a mának is szólnak. Vajon hogyan mérlegelne az égi igazságtevő arkangyal globalizált világunk nagyjairól, s az „ostobán vezetett hajóról”?

N. E.

Nem csak gyerekeknek!

Csak még egy szó az elmúlásról...

Csak még egy gondolat, kedves gyerekek, noha jól tudom, nektek, előttek nem szívesen beszélnek a halálról, arról, hogy egyszer itt kell hagynunk ezt a földi életet végérvényesen. Nem szívesen emlegetjük előttek mindezt, mert félünk, zavarban vagyunk – nem szeretnénk megijeszteni benneteket, nem akarunk feleslegesen nagy terhet rakni a vállatokra, és bizony attól is tartunk, hogy nem tudunk minden kérdésekre, kétségekre jó, megnyugtató választ adni, hiszen még mi is nehezen birkózunk az elmúlás gondolatával. Mintha titokban azt hinnénk, azt remélnénk, hogy ha nem emlegetjük, akkor talán nem is létezik, talán nem kell szembenéznünk vele. Mindenszentek ünnepe után halottak napja nyitja ezt a hónapot – nyilván ti is kilátogattok a temetőbe az elkövetkező napokban, hetekben. Most nem lehet, nem érdemes tovább kerülni ezt a nehéz kérdést, muszáj számot vetni vele mindnyájunknak, beszélünk kell róla, és benneteket sem kímélhetünk meg attól, hogy végiggondoljátok életetek és szeretteitek életének véges voltát, és ennek tudatában mérlegeljétek cselekedeteiteket.

November van: hűvös, ködös, sápadt fényű reggeleken fenyő- és kizantémillatot hoz a szél a temetők felől, és esténként mécsesek pislákolnak a sírokon. November van, őszutó – mostanában én is sokat gondolkodom a halálról. Még a gyönyörű, hosszú vénasszonyok nyara sem tudta feledtetni, sőt inkább újra és újra eszembe juttatta. Mert a nyár, az csak úgy „ellobbant”, ahogy szokott: forrón, sok nevetéssel, nagy felfordulással, harsányan. De az ősz lopva, halkán kopogtatott be, s mint minden évben, most is megállít egy-egy percre a nagy kapkodásban, a zaklatott rohanásban. Megállít, és a fülembé súgja: Nézd, milyen csodálatos is ez a világ! És nézem az első, fényes gesztenyét, csodálom a

bíborvörös, sárga faleveleket, a nagy halom piros, illatos almát a kosárban. Felszedetem a hulló diót, talpam alatt ropog az avar, esténként fanyar füst száll a falu felett. Csöndben, befelé mosolyogva járok, figyelem, ahogy a bágyadt napsugarak át-átbújnak a ritkuló lombokon, és lassan megértem, hogy ez a sok szépség mind-mind itt körülöttem, ez az élet... Nem a nyugós sorban állások, a lélekölő napi ügyintézesek, a családi perpatvarok, munkahelyi viták, a problémák, a kudarcok, a kicsinyes, pillanatnyi sikerek. Ahogy a hétköznapok örült körtáncát járjuk, az minden, csak nem élet – észre sem vesszük, hogy néha úgy működünk, mint egy robot, mint egy gép. Gyorsan készítjük a reggelit, gépiesen búcsúzkodunk a családtagoktól, rohanunk az iskolába, munkahelyre, kapkodva tudjuk le a napi feladatainkat, este élettelen arccal bámuljuk a tévét, aztán beesünk az ágyba. De ilyenkor, az ősz csendjében olykor megadatik, hogy a ránk nehezedő gondok, a lelkünket letaglózó problémák közül kilesekedjünk, és felfedezzük, hogy: hiszen ez az élet, a mi életünk, s hogy milyen közel is van egymáshoz születés és elmúlás, élet és halál, a kezdet és a vég.

Koszorúhoz gyűjtögetem a kertben a tobozokat, színes terméseket kicsi fiámmal, közben beszélgetünk. – *A sok dédim már meghalt?* – kérdezi, mert tudja, hogy hamarosan végigjárjuk majd a temetőket, a dédszülők, ük-szülők, közelebbi és távolabbi rokonok sírjait. – *Igen – felelem –, de tudod, még egy dédnagymamád és egy dédnagyapád él, hála Istennek.* Ettől láthatóan megnyugszik, de kis idő múlva tovább faggat: – *De majd ők is meghalnak?* – *Igen, egyszer mindenki meghal, egyszer majd ők is.* – felelem. – *Mikor?* – hangzik a kérdés. Aggodalmat, hitetlenkedést érzek a hangjában. – *Nem tudjuk, mikor. Még nagyon-nagyon sokára* – próbálom nyugtatni. Tovább kérdez: – *Én is meghalok majd? Így meghalok?!* – azzal leveti magát a föld-

re. – *Igen, de majd csak ha ősz, öreg, százéves apóka leszel, és ilyen hosszú szakállad lesz* – mutatom a kezemmel, próbálok viccelődni, de nincs vége a kérdéseknek, nincs feloldozás számomra ilyen hamar: – *És ha meghalok, akkor nem leszek többé?* – néz rám komolyan. – *De igen* – válaszolom, és csak reménykedem, hogy az ő három és fél esztendő fejecskejében világosság támadhat ilyen mély és bonyolult kérdésekben. – *Csak a testünk hal meg, a lelked a Jézuskához kerül a mennyországba.* – *Ahol a Jancsi papa lakik?* – fürkészi a tekintetem, megerősítést vár, hiszen nemrég én mondtam neki, hogy a nagyapja, akit nem is ismerhetett, s akit mégis annyira számon tart, ott lakik már fent a mennyben, és nem a hideg föld alatt a temetőben, ahogy ő képzelte. – *Igen, oda.* – *Jó, akkor lehozom a Jancsi papát, segíték az angyaloknak lehozni!* – vágja rá azonnal. – *Onnan nem lehet visszajönni, de ott együtt leszünk mindnyájan, és az nagyon jó lesz!* – magyarázom neki. Hirtelen váratlan fordulatot vesznek a gondolatai: – *Az angyalok hogy tudtak felmenni a mennyországba, van szárnyuk?* – *Igen, van* – felelem kissé bizonytalanul, és közben arra gondolok, talán egy enynyire aprócska legénynek ez még megfelelő, még elegendő válasz. – *Akkor jó, akkor karácsonykor megint beröpülnek a nappaliba, és hoznak nekem ajándékot, és egész karácsony éjszaka játszunk.* Így keveredik össze a kicsi lélekben a játék és keresztény hitünk tanításai, mese és valóság, élet és halál, és már fut is tovább. Arcán nyugalom és derű, leragogy róla, hogy hiszen akkor minden rendben is van: lesz ajándék, lesz karácsony éjszaka, és majd mindnyájan együtt leszünk a Jancsi papával is boldogan! Lelkesen szalad, nevet bele az őszi délutánba. Tudom, így szaladgál majd a temetőben is, épp elég lesz terelgetnem az elhagyott sírok között, hogy rá ne lépjen valamelyikre. Cipeli a koszorúkat, ő akarja meggyújtani az összes gyertyát, hogy mindjárt el is fújja őket, és tágra nyílt szemmel hallgatja majd a régi öregekről szóló történeteket, amiket a bátyjai és nővérei már kívülről fújnak. (És talán már – vagy

még? – végtelenül unnak is, mert még nem sejtik, hogy hosszú évek múltán egy sem akar összeállni az oly sokat ismételt családi legendákból. Hol egy név, hol egy helyszín, hol a cselekmény egy láncszeme hiányzik, pedig akkorra már nagyon drága lesz a szívüknek minden kis történetzilánk, minden felsejlő töredék, hiszen akkor már ők mesélik a saját gyerekeiknek, és ezeken a múltbéli meséken keresztül határozzák meg majd saját magukat, helyüket, szerepüket az életben. De a kicsi még szomjasan issza majd a szavainkat, vissza-visszakérdez, miközben csetlik-botlik közöttünk.) Elnézem, ahogy már a kert végében ugrándozik, és arra gondolok, hogy így kellene tudni élni, mint a kisgyermek! Lelkesedni, örülni napfénynek, szélnek, hónap, patakcsobogásnak, váratlan vendégnek, egy jóízű falatnak, még a temetőjárásnak is... Így kellene elfogadni, hogy a földi életünk része a halál. Ilyen derűvel és nyugalommal kellene tudomásul vennünk, hogy minden és mindenki elmúlik egyszer, és ilyen megingathatatlan hittel, ilyen bizalommal kellene tudnunk hinni abban, hogy feltámadunk, hogy a lelkünk tovább élhet, hogy mindnyájan együtt lehetünk odafent, és az nagyon-nagyon jó lesz. Csak hát, mi sokszor félünk, bizonytalankodunk, sötétben látunk, elhagyatottnak érezzük magunkat, ha a halálra gondolunk. Talán ha tudnánk úgy élni, hogy ha nem is minden napunk, de naponta néhány óránk, vagy legalább pár percünk ajándék legyen a magunk és mások számára... Talán ha észre tudnánk venni a Teremtő keze nyomát, csodálatos munkáját a körülöttünk lévő dolgokon, talán ha meghallanánk a templomba, az imára hívó szót... Talán ha hálásak tudnánk lenni az otthon melegéért, a gyermekünk mosolyáért, a társunk öleléséért, szüleink aggódó gondoskodásáért, a munkánkért, amihez képességet, tehetséget kaptunk, a lehetőségért, hogy új ismereteket szerezhessünk, de akár még a megpróbáltatásokért is, amik által megerősödhetünk, a kudarcokért, amikből tapasztalatot szerezhessünk... Talán akkor könnyebben engednénk

útjukra szeretteinket, és talán mi magunk is könnyebben indulnánk, amikor lejár az időnk...

Egy Áprily-költemény motoszka a fejemben ezen az őszön. Nem hagy nyugodni, újra és újra felvillannak bennem a sorai. Így szól:

A csavargó a halálra gondol

*Uram, a tél bevert a templomodba.
Álltam vaspántos portádon belül
s ámulva néztem botra-font kezemre
sugárban omló fényességedet.
Térdelt a nép, én álltam egyedül,
úgy hallgattam, amit beszélt papod:
„Ez világot szívedben megutáljad
és úgy menj ki belőle meztelen –”*

Uram, te ezt így nem akarhatod.

*Tudom, hogy földed nagy területéből
egyetlen barlangod jutott nekem,
s megreng az is, ha viharod zenéje
végigrobajlik fenn a tölgyeken.
De ha tavaszod jó, enyém az erdő,
és jó hozzám az erdő: ennem ad,
rigószavaddal kelt a kora reggel
s odvamba surran este sünnfiad.
Gazdám, a nyár, az ősszel hullt levéllel
új őszig minden gondot eltemet:
mezítláb járom harmatos meződet
s verőfényed fűrösztli mellemet.
S ha kóborolni küld a nyugtalanság
s nótázva fut mellettem patakod,
kurjantással köszöntöm kék lakásod,
s fütyörészem s Uram, te hallgatod.
Zöld asztalomon vadgyümölcs az étel,
otthon-kínáló tűz nem int felém,
de mondd, volt-e valaha szép világod
valakié úgy, ahogy az enyém?*

Ha menni kell, vállamról rongy-ruhát

*egy rándítással elhullathatom,
saruium szíja sem marad velem,
Uram, utálni nem tudom világot,
De indulhatok, amikor kívánod,
Igdé szerint: egészen meztelen.*

Még középiskolás diákként szavaltam egy versenyen, ahol persze – mint gondolom, oly sokan és oly sokszor – azt a summás és jól bevált értékelést kaptam a zsűritől, hogy „szépen

mondta ugyan a szöveget, de rossz volt a versválasztás, még nem igazán neked való”. Sosem szerettem az ilyen „ezt te még úgyse értheted, ehhez te még túl fiatal vagy” típusú mondatokat, amiket a felnőttek dörgölnek nagy előszeretettel az ember orra alá ifjúkorában, úgyhogy duzzogva, csalódottan mentem haza, s meg voltam győződve róla, hogy rettenetes igazságtalanság történt velem. A verset egyébként édesapám kereste nekem, s ma már tudom, a zsűrinek részben igaza volt. Valódi, mély üzenetét csak most, ezen a napsütötte őszön értettem meg, most éreztem rá az igazi ízére, zamatára. S milyen érdekes, ahogy utánaszámolok, most nagyjából annyi idős vagyok, amennyi édesapám lehetett, amikor az Áprily-kötetet a kiválasztott verssel a kezembe nyomta. Így a negyvenhez közeledve már elég nagy „csavargó” az ember, az élet csavargója. Mire eddig eljut, túl van néhány szép, vidám kiránduláson, kellemes sétán, jó pár kalandos utazáson, de egy-két veremből is kikecmergett már, megjárt zsákutcákat, amik kívülről tágas sugárutaknak tűntek, elindult olyan ösvényeken is, melyek nem vezettek sehova. Ilyenkor már valóban egyre többször gondol a halálra is, s így persze már másképp olvas a sorok között. De azért a hajdani értékelőbizottság művelt és okos tagjai valamit mégis kifelejtettek a számításból. Hiszen ma már azt is tudom, hogy ha akkor nem tanulom meg ezt a költeményt, talán sohasem kerül a kezembe, nem vésődik a fejembe ez a pár sor, nem ivódik a lelkembe végérvényesen a ritmusa, a rímei, és akkor talán sohasem értem meg egészen, igazán, mit is üzent a költő, sőt azt sem, mi is az élet, és mi a halál!

Hát, ezért írtam le nektek is ezt a verset, hogy majd egyszer, sok-sok év múlva a barátságosan pattogó tűz mellett, vagy a szállingózó hóesésben, vagy a gyermeketek kicsi, puha, meleg kezét fogva ti is ráismerjétek erre a pillanatra: amikor a csavargó a halálra gondolt... és az életről mesélt.

Addig pedig szép, hosszú csavargást kívánok mindnyájatoknak!

Péti Mária

„Kell még egy szó, mielőtt mennék...”

Az élet olyan, mint egy nagy kaland: sokszor izgalmas, sokszor félelmetes, és sokszor érkezünk fordulópontokhoz, amikor döntenünk kell. Egy hosszú és küzdelmes folyamat eredményeként született meg bennem a döntés, hogy búcsút veszek a veszprémi rendháztól, a Regina Mundi egyházközségtől, a Szilágyi-iskolától, és vállalom az új küldetésem, és Budapestre költözöm. A rendi vezetés nem kis kihívásként a központi rendház vezetésével bízott meg, és Knáb Judit tartományfőnöknő helyettesének választott.

Szerettem volna személyesen elköszönni a „reginás hívektől”, de mi tagadás, nem volt hozzá elég erőm.

Isten ajándékaiként tekintem, hogy hét évet szolgálhattam Veszprémben. Szeretném ezúton megköszönni a sok kedvességet, figyelmességet, szeretetet, imát, amivel a hívek közül oly sokan megajándékoztak. Még mindig nagyon hiányoznak a kedves megszokott arcok, beszélgetések, bátorító szavak.

*Köszönöm, hogy befogadott és elfogadott ez a közösség!
Mindig hálával és szeretettel gondolok Önökre, Rátok!*

Testvéri szeretettel:

Ticz Zsuzsanna nővér

CJ

Gyere játszani! Ismerkedj meg iskolánkkal!

Immáron 3. éve hívunk minden kedves érdeklődőt **játszóházi foglalkozások**-ra, ahol tartalmasan töltheti kicsi és nagy a szombat délutánját. Ezen alkalmmal a **Regina Mundi-templomban szombatonként, 17.00-kor kezdődő ovismisékhez kapcsolódunk.**

A gyermekmise minden tekintetben alkalmazkodik a gyerekek életkori sajátosságaihoz, hozzászólásaikkal aktívan vehetnek részt a szentbeszédben. Ezt követően a **Szilágyi-iskola kis épületében** foglalkozunk külön az iskolába készülővel és az aprókkal is játszóház keretében. Meleg tea mellett invitáljuk a szülőket beszélgetésre, megismerkedhetnek nevelőinkkel, iskolánk mindennapi szokásaival.

A játszóházi foglalkozások témájukban kapcsolódnak az **aktuális ünnepekhez, népszokásokhoz**, változatos technikákkal készíthetnek ablakdísz, képeslapot és sok-sok érdekes dolgot.

Szeretettel várunk benneteket, gyerekek, szüleitekkel, testvéreitekkel, barátaitokkal!

A szilágyis nevelők nevében: Barabás Andrea tanító

Karitás

**Életed csak akkor lesz értelmes,
ha felismered küldetésed
a világban, és meg is éled azt.
Életcélnkat nem nagy
teljesítményekkel váltjuk valóra.
Életünk titka maga a létezés,
a nekünk ajándékozott egyetlen és
megismételhetetlen küldetés.**

(Anselm Grün: Minden napunk út a boldogsághoz)

Kedves Testvérek!

Plébániánk karitászcsoportja ebben az évben is megtartja az idősek és egyedülállók részére az agapéval egybekötött „KARÁCSONYI ELŐZETES” című rendezvényt 2008. december 20-án. Szeretettel várjuk a testvéreket, egyben kérjük: december 15-ig szíveskedjenek JELEZNI RÉSZVÉTELI SZÁNDÉKUKAT, hogy a létszámnak megfelelően tudjunk készülni! Ha valaki szeretne eljönni, de egészségi állapota miatt bizonytalan, nyugodtan jelentkezzen, mert néhány számbeli eltérés nem okoz gondot a szervezőknek.

Ha valakinek SZÁLLÍTÁSI igénye van, azt is szíveskedjen jelezni, név, cím és telefonszám feltüntetésével!

Jelentkezési lapot a templom utolsó padsorán fog találni, amelyet kitöltve, az e célból kihelyezett „templomi postaládába” legyen kedves bedobni DECEMBER 15-IG!

Részvételi igényét jelezheti a plébánia telefonszámán (88/327-609) is hétköznapiokon 9–12-ig.

Regina Mundi Karitászcsoport

A KARITÁSZ ismételt felajánl:
Korrepetálást matematikából, illetve informatikából.

Érdeklődni lehet hétfőtől péntekig 9–12-ig a 88/327-609-es plébániai számon.

A Biblia Isten szava, élni tanít

Október 4-én bibliakiállítás nyílt templomunk hittantermében a Biblia éve alkalmából. Az érdeklődők főként

a szentmisék előtt és után tekintették meg a számos kiadó által megjelentetett katolikus, protestáns és zsidó bibliákat. Képes és gyermekbibliákat, valamint számos nyelvre lefordítottkülönlegességeket is kézbe vehetünk.

A demonstrációs táblán az

Fotók: Demény Anna

Ószövetség és az Újszövetség közötti összefüggésre és egyéb kérdésekre is választ kaphattunk.

Demény Anna

Kitekintő

Búzaszentelő keresztet adtak át Zircen

A zirci Országzászló Alapítvány által felújított keresztet adta át Talabér Márta, a megyei közgyűlés alelnöke, Ottó Péter, Zirc polgármestere és Bittmann Károly, az alapítvány titkára a Bakonybéli útnál.

A megújult búzaszentelő kereszt maga a siker – vélekedett köszöntőjében az alelnök. Talabér Márta üdvözölte, hogy egy civil szerveződés saját erejéből, tehetségéből újjátotta fel a gyönyörű kulturális emléket, amely számtalan üzenetet hordoz. Ilyen többek között a keresztény Európa üzenete. Szent István kora óta Magyarország, ez a táj, a Bakony érti ezt az üzenetet. Azóta mi is ehhez a kultúrkörhöz tartozunk, mely a szeretetet hirdeti, és a közösség szolgálatát tartja fontosnak. Szolgálatra kéri, és nem uralkodásra a nép vezetőit, amely épít és nem rombol. Másfelől a kereszt jelzi az ellentétek egymásra hatását, a szenvedést, a tapasztalást, fejlődést. A kereszt a megváltást jelenti az ember számára, mindenkinek vinnie kell saját keresztjét, vállalnia sorsát. Meg kell élni az élet minden pillanatát, amelyben helye van örömnök, szomorúságnak, szenvedésnek és bánatnak. A kereszt a múltunkról is szól. Azokról a dolgozó emberekről, akik megküzdöt-

tek a Bakony fáival, vadjaival, akik búzát, az élet forrását jelentő gabonát termelték itt. A búza jelentette az életet, a jövőt, ezért óvták, védték a termést. Az Országzászló Alapítvány mindezzel ajándékozott meg minket, amikor felvállalták a kereszt felújítását – értékelte munkájukat Talabér Márta.

Felújították a salzföldi Páloskolostor-romot

A magyarság, a kereszténység megőrzésében, továbbvitelében meghatározó szerepe van a mostanihoz hasonló felújításoknak – értékelte Lasztovicza Jenő megyei elnök avató beszédében a hétszáz esztendő kolostor rendbetételét, amit a Bakonyerdő Zrt. végzett. Az ünnepségen emléktáblát is avattak szeptember 26-án. A Bakonyerdő Zrt. területén négy hasonló emlékhely található. Felújításukat a társaság kiemelten kezeli a hagyományok, az emlékek megőrzése miatt – mondta Horváth László vezérigazgató. A pálos kolostorok közül az ittenit alapították Magyarországon először. Az ünnepségen a rom mellett pihenőhelyet is kialakítottak, hogy ezzel is szolgálják a térség turizmusát. A munkálatok 15 millió forintba kerültek, amit a szaktárca, a megyei önkormányzat, és a kulturális alap segítségével finanszíroztak. A megszüpült kolostort, ami gyönyörű erdei környezetben található, Márfi Gyula érsek áldotta meg, az alkalomra a kolostor falára helyezett emléktáblát Bátor Botond,

a pálos rend magyarországi tartományfőnöke leplezte le. Az ünnepséget Eperjes Károly színművész versekkel tette emlékeztetéssé.

Védjük meg nemzeti értékeinket!

A felnövekvő nemzedékről, az ország jövőjéről beszéltek többek között a téma avatott szakértői Szentgálon, szeptember 26-án, az általános iskolában.

Dr. Horváth Zsolt országgyűlési képviselő, a konferenciát szervező Pannon Térség Fejlődéséért Alapítvány kuratóriumának elnöke köszöntője után Lezsák Sándor, az Országgyűlés alelnöke a hungarikumok jelentőségéről, ezzel kapcsolatos személyes tapasztalatairól beszélt a zsűfolásig megtelt előadóteremben. Pitti Katalin énekművész a tehetség, a tudás szerepét, a társadalomban betöltött helyét vette górcső alá, melyek – mint fogalmazott – nem minden alkalommal jelentenek előnyt Magyarországon. Felidézte Kodály emberi nagyságát, munkásságát, majd egy népdalcsokorral ajándékozta meg a hallgatóságot. A nemzeti oktatás, a magyarságtudat, a műveltség fontosságát emelte ki dr. Hámori József akadémikus, majd dr. Dobos Krisztina egyetemi docens a kisiskolák megőrzésére helyezte a hangsúlyt. Dr. Márfi Gyula veszprémi érsek napjaink egyre inkább hiányzó értékére, az erkölcsre hívta fel a figyelmet rendkívül szellemes előadásában.

Miserend

Hétfőtől szombatig: 7 órákor (adventben 6 órákor)

Szerda: 18 órákor is

Elsőpéntek: 18 órákor is

Szombat: 17 órákor (ovismise)
18 órákor

Vasár- és ünnepnap: 9, 11, 18 órákor

A hónapok második vasárnapján,
9 órákor gitáros szentmise lesz.

Minden hónap 2. szombatján az ovismisét követően játszóházba hívunk a Szilágyi-iskolába.

Az első találkozás **2008. november 8-án, 17.00 órákor** lesz a Regina Mundi-templomban, illetve a Szilágyi-iskola kis épületében.

Téma: Ősz

*Szeretettel várunk minden kedves érdeklődőt,
ahol külön foglalkozunk kicsikkel és iskolába készülőkkel.*

Hírek és események

Az imaapostóság szándékai novemberre:

Általános: Hogy a szentek szeretetről tett tanúsága megerősítse a keresztényeket Isten és felebarátaiak szolgálatában, Krisztus mintájára, aki nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon.

Missziós: Hogy a gazdag kultúrájú és ősi lelkeségi formákban bővelkedő Ázsia keresztény közösségei Krisztus arcát szemlélve találják meg Urunk hirdetésének legjobb útját az evangéliumhoz való teljes hűségben.

November 5. **Szent Imre hercegnek**, a magyar fiúifjúság védőszentjének az ünnepe.

November 8-án tartják Tihanyban az egyházi iskolás öregdiákok **Kézfogás** találkozóját, amelynek díszvendége dr. Freund Tamás agykatató.

November 9-én a **lateráni bazilika felszentelésének** az ünnepe lép a 32. évközi vasárnap helyére a liturgiában. Ez a templom a pápák címtemploma,

a felszentelésének a megünneplésével kifejezzük a közösségünket a pápával.

November 13-án este ½ 6-kor az **egyházi iskolákban végzet öregdiákok** megemlékező szentmiséje lesz templomunkban az elhunyt tanáraikért és diáktársaikért. A szentmisét (latin nyelvű Requiem) Lövey Félix bencés atya tartja.

November 19. **Árpád-házi Szent Erzsébet** ünnepe, aki a felebaráti szeretet nagy szentje. Ünnepehez kapcsolódóan a következő vasárnapon, 23-án tartjuk a karitás javára történő szokásos **országos gyűjtés**.

November 22. **Szent Cecéliának**, az egyházi zene védőszentjének az emléknepje.

November 23. az utolsó évközi vasárnap, **Krisztust, a Mindenség Királyát** ünnepeljük. A délelőtt 11 órai szentmisét követően imádkozzuk el a Jézus Szíve litániát a felajánló imával.

November 30-án du. 3 órákor tartja az **egyházközségi képviselő-testület** a soron következő rendes gyűlését.

November 30-án kezdődik az **új egyházi év**, advent 1. vasárnapjával. „B” liturgikus év lesz, ami azt jelenti, hogy a vasárnapi evangéliumi szakaszokat általában Szent Márktól olvassuk.

Advent folyamán minden hétköznap **hajnali szentmisét** mondunk reggel 6 órákor. A szokásos reggel 7 órai szentmisék elmaradnak.

Imádkozzunk értük...!

...mert a keresztségben újjászülettek: *Vásárhelyi Mária Anna* október 12-én, *Kreschka Dóra* október 12-én, *Bán Luca Alexa* október 26-án.

...mert szentségi házasságot kötöttek: *Kreschka Miklós* és *Gulyás Katalin* szeptember 27-én.

...mert az örök hazába költöztek: *Vajda Lászlóné Holczer Mária* (78 éves) szeptember 20-án, *Vaczkó Mihályné Loxsa Mária* (86 éves) október 2-án, *Horváth Ottóné Reiter Ilona* (83 éves) október 2-án, *dr. Kraxner Lajos* (72 éves) október 10-én.

Készüljünk a szentmisére!

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
nov. 9.	<i>Ez 47,1-2.8-9.12</i>	<i>1Kor 3,9c-11.16-17</i>	<i>Jn 2,13-22</i>
nov. 16.	<i>Péld 31,10-13.19-20.30-31</i>	<i>1Tess 5,1-6</i>	<i>Mt 25,14-30</i>
nov. 23.	<i>Ez 34,11-12.15-17</i>	<i>1Kor 15,20-26.28</i>	<i>Mt 25,31-46</i>
nov. 30.	<i>Iz 63,16b-17.19b; 64,1.2b.3-8</i>	<i>1Kor 1,3-9</i>	<i>Mk 13,33-37</i>
dec. 7.	<i>Iz 40,1-5.9-11</i>	<i>2Pét 3,8-14</i>	<i>Mk 1,1-8</i>

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja
Megjelenik 650 példányban

KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia

Vezetője: Tóth Gyula plébános

A szerkesztőség címe:

8200 Veszprém, Dózsa György út 9.

Telefon: 88/327-609

A szerkesztőség vezetője: Demény Anna

Szerkesztők: Lakóné Adonyi Krisztina,

Kreschka Miklós, Selyem Zoltán

Lapzárta: minden hónap 20-án